

UZASADNIENIE

Powódka (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W. wystąpiła przeciwko pozwanemu J. T. z pozwem, w którym wniosła o zwolnienie od egzekucji pojazdu marki J. (...) numer rej. (...), numer nadwozia (...), zajętego u dłużnika T. K. przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie J. W., który to pojazd jest własnością powódki. Ponadto, powódka wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych, w tym 17 zł tytułem opłaty skarbowej.

W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, iż w dniu 26 listopada 2008 r. dłużnik zawarł z nią umowę kredytu na zakup pojazdu J. (...). Zabezpieczeniem spłaty kredytu była umowa przewłaszczenia na zabezpieczenie zawarta w dniu 26 listopada 2008 r. Pismem z dnia 21 sierpnia 2015 r. Komornik Sądowy J. W. zawiadomił powódkę o zajęciu całego pojazdu w postępowaniu egzekucyjnym o sygnaturze akt KM (...), prowadzonym przeciwko dłużnikowi z wniosku pozwanego jako wierzyciela. W dniu 4 września 2015 r. powódka wystąpiła do pozwanego z wnioskiem o odstąpienie od egzekucji z pojazdu uzasadniając swoje żądanie tym, że jest obecnie właścicielem całego pojazdu. W dniu 4 września 2015 r. powódka poinformowała także Komornika Sądowego o przewłaszczeniu pojazdu. Pozwany nie zajął żadnego stanowiska w sprawie.

Pozwany J. T. nie udzielił w określonym terminie odpowiedzi na pozew. Pozwany stawiał się na rozprawę wyznaczoną na dzień 29 stycznia 2016 r. i zajął stanowisko na rozprawie wnosząc o oddalenie powództwa oraz o obciążenie kosztami procesu strony przeciwnej.

Pozwany podniósł, iż powódka nie wykazała przedłożonymi dokumentami, iż przysługuje jej tytuł prawny do przedmiotowego pojazdu kwestionując w szczególności skuteczność umów zawartych przez powódkę z dłużnikiem z uwagi na brak wykazania umocowania osób podpisanych pod umowami i pismami do działania w imieniu powódki, działanie w imieniu banku przez osoby, których nazwiska nie figurują w Krajowym Rejestrze Sądowym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 26 listopada 2008 r. powódka (...) Bank Spółka Akcyjna z siedzibą we W. zawarła z T. K. umowę kredytu na zakup pojazdu marki J. (...), numer rej. (...), numer nadwozia (...).

W celu zabezpieczenia wierzytelności powódki z tytułu udzielonego kredytu w dniu 26 listopada 2008 r. powódka zawarła z T. K. umowę przewłaszczenia na zabezpieczenie.

Zgodnie z § 2 ust. 1 umowy przewłaszczenia T. K. przysługiwał wynoszący 51/100 udział we własności pojazdu, a powódce wynoszący 49/100 udział we własności pojazdu.

Zgodnie z § 2 ust. 2 umowy jeżeli kredyt wraz z odsetkami i innymi kosztami zostanie spłacony zgodnie z umową kredytu lub bank złoży przewłaszczającemu oświadczenie o rezygnacji w całości z przewłaszczonego udziału albo kredytobiorca i bank nie zawrą umowy kredytu, udział w prawie własności pojazdu w 49/100 części przysługujący bankowi przejdzie z powrotem na przewłaszczającego.

Zgodnie z § 2 ust. 3 umowy przewłaszczający wyraził bezwarunkową zgodę na przejście na bank przysługującego mu, wynoszącego 51/100 udziału we własności pojazdu a) w przypadku niedotrzymania przez przewłaszczającego warunków umowy, b) w przypadku stwierdzenia przez bank niezgodności w dokumentach złożonych przez kredytobiorcę, c) w dniu następnym po dniu, w którym zaległość ze spłatą wymagalnych wierzytelności banku w kwocie przekraczającej 50 % raty kredytowej wyniesie 90 dni licząc od dnia, w którym kwota ta została przekroczona, d) w dniu następnym po dniu, w którym upłynął okres wypowiedzenia umowy kredytu.

Zgodnie z § 2 ust. 4 umowy jeżeli po ziszczeniu się warunku, o którym mowa w § 2 pkt 3 lit. c) całe wymagalne zadłużenie kredytobiorcy wobec banku z tytułu umowy kredytu zostanie spłacone, udział w prawie własności pojazdu

przysługujący bankowi w wysokości 51/100 przejdzie powrotnie w dniu dokonania spłaty na przewłaszczającego bez konieczności zawierania odrębnej umowy.

Dowód:

1) umowa kredytu – k. 11 – 12,

2) umowa przewłaszczenia na zabezpieczenie – k. 13.

Pismem z dnia 27 lipca 2009 r., doręczonym w dniu 4 sierpnia 2009 r., powódka wypowiedziała T. K. umowę kredytu z dnia 26 listopada 2008 r.

Dowód: pismo z dnia 27 lipca 2009 r. wraz z potwierdzeniem odbioru – k. 19 – 21.

Pismem z dnia 21 sierpnia 2015 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie J. W. dokonał zajęcia pojazdu w sprawie KM (...), prowadzonej przeciwko T. K. z wniosku pozwanego J. T..

Dowód: protokół zajęcia pojazdu – k. 15.

Pismem z dnia 21 sierpnia 2015 r. Komornik zawiadomił powódkę o zajęciu pojazdu.

Dowód: pismo z dnia 21 sierpnia 2015 r. – k. 14.

Pismem z dnia 4 września 2015 r. powódka skierowała do pozwanego wezwanie do zwolnienia pojazdu od egzekucji wskazując, iż jest jedynym właścicielem tego pojazdu.

Dowód: pismo z dnia 4 września 2015r. – k. 17.

Sporządzony został projekt pisma do Komornika Sądowego, zawierający wniosek o zwolnienie pojazdu spod zajęcia.

Bezsporne, ponadto dowód: pismo – k. 22.

Pismem z dnia 4 września 2015 r. powódka poinformowała Komornika Sądowego, iż wystąpiła do pozwanego jako wierzyciela o zwolnienie pojazdu od egzekucji, zwróciła się ponadto o udzielenie informacji oraz zażądała wydania pojazdu na podstawie art. 856 § 1 kpc niezwłocznie po umorzeniu egzekucji z ruchomości.

Dowód: pismo z dnia 4 września 2015 r. – k. 24.

Pismem z dnia 4 września 2015 r. powódka zwróciła się do T. K. o wskazanie przez niego Komornikowi, iż pojazd stanowi własność powódki.

Dowód: pismo z dnia 4 września 2015 r. – k. 25.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne.

Podstawę prawną powództwa stanowił przepis art. 841 § 1 k.p.c., zgodnie z którym osoba trzecia może w drodze powództwa żądać zwolnienia zajętego przedmiotu od egzekucji, jeżeli skierowanie do niego egzekucji narusza jej prawa.

Powództwo przewidziane w art. 841 § 1 k.p.c. przysługuje osobie trzeciej w sytuacji, gdy skierowanie w toku postępowania egzekucyjnego egzekucji do danego przedmiotu narusza prawa tej osoby. Osoba trzecia w rozumieniu wskazanego przepisu to osoba trzecia w postępowaniu egzekucyjnym, w toku którego doszło do zajęcia ruchomości, a zatem osoba niewymieniona w tytule wykonawczym.

W rozpoznawanej sprawie postępowanie egzekucyjne przed Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie J. W. w sprawie KM (...) toczy się z wniosku pozwanego jako wierzyciela przeciwko dłużnikowi T. K., a zatem powódka jest osobą trzecią w rozumieniu przepisu art. 841 k.p.c.

Powództwo przeciwegzekucyjne z art. 841 k.p.c. służy do zapewnienia ochrony materialnoprawnej w egzekucji osobie trzeciej w sytuacji, gdy prowadzenie egzekucji narusza jej prawa materialne, w szczególności prawo własności.

W niniejszej sprawie powódka domagała się zwolnienia od egzekucji ruchomości w postaci pojazdu marki J. (...), numer rej. (...), numer nadwozia (...), zajętego w dniu 21 sierpnia 2015 r. przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie J. W. w sprawie egzekucyjnej z wniosku pozwanego przeciwko T. K., prowadzonej pod sygnaturą akt KM (...) wskazując, że zajęta ruchomość stanowi przedmiot jej własności, na podstawie zawartej ze wskazaną osobą umowy przewłaszczenia z dnia 26 listopada 2008 r. Wobec braku płatności ze strony kredytobiorcy na mocy postanowień umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie powódka skorzystała z wynikającego z umowy przewłaszczenia uprawnienia, w wyniku czego poza przysługującym jej już udziałem we własności pojazdu, wynoszącym 49/100, doszło do przejścia na nią również udziału wynoszącego 51/100, a zatem przysługuje jej całe prawo własności do przedmiotowego pojazdu.

Ciężar udowodnienia powyższego spoczywał, zgodnie z zasadą rozdziału ciężaru dowodu, na powódce. Obowiązek przedstawienia dowodów zgodnie z przepisem art. 3 k.p.c. spoczywa na stronach, zaś ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Powódka na wykazanie powyższych okoliczności przedłożyła dowody z dokumentów w postaci umowy kredytu, umowy przewłaszczenia na zabezpieczenie i pism skierowanych do kredytobiorcy – przewłaszczającego.

Stan faktyczny sprawy ustalony został na podstawie dowodów z przedłożonych przez stronę powodową dokumentów. Dowody te ocenić należało jako wiarygodne.

W ocenie Sądu powódka wykazała w niniejszym postępowaniu wskazane okoliczności, na które się powoływała.

Z przedstawionych przez powódkę dowodów wynika, że w dniu 26 listopada 2008 r. udzieliła T. K. kredytu na zakup pojazdu, a celem zabezpieczenia jej roszczeń związanych ze spłatą należności zawarła z nim również umowę przewłaszczenia przedmiotowego pojazdu. Z treści umowy przewłaszczenia wynika, że skutek polegający na przejściu na powódkę udziału wynoszącego 51/100 miał nastąpić na mocy postanowień umownych i w oparciu o wyrażoną przez przewłaszczającego zgodę m.in. w dniu następnym po dniu, w którym upłynął okres wypowiedzenia umowy kredytu. Powódka wypowiedziała umowę kredytu pismem z dnia 27 lipca 2009 r., doręczonym w dniu 4 sierpnia 2009 r. z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, liczonego od dnia doręczenia wypowiedzenia.

W ocenie Sądu przedstawione przez powódkę umowy są jasne, postanowienia tych umów są sformułowane w taki sposób, że nie budzą wątpliwości co do treści oświadczeń woli stron i wynikających z nich skutków prawnych.

Przedmiotowa umowa przewłaszczenia zawiera wszystkie przedmiotowo istotne elementy, jakie umowa ta powinna zawierać, w tym zastrzeżenie o zwrotnym przeniesieniu własności rzeczy na przewłaszczającego.

Umowa przewłaszczenia na zabezpieczenie ma charakter kauzalny, tj. dla jej skuteczności niezbędne jest istnienie wyraźnej przyczyny, którą jest cel, do którego umowa zmierza, a mianowicie zabezpieczenie wierzycielowi jego wierzytelności (causa cavendi). Przewłaszczenie na zabezpieczenie musi opierać się na ważnej podstawie prawnej. Brak tej podstawy, powodujący nieważność przewłaszczenia na zabezpieczenie, zachodzi wtedy, gdy zostało ono dokonane dla pozoru, np. w celu pokrzywdzenia wierzycieli (tak np. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 10 maja 1948 r., C.Prez. 18/48; Stanisław Rudnicki w: Komentarz do kodeksu cywilnego, księga druga Własność i inne prawa rzeczowe, Wydawnictwo Prawnicze, Warszawa 2001, str. 124).

W ocenie Sądu umowa kredytu z dnia 26 listopada 2008 r. jest ważna. Istniała zatem stosowna podstawa dla zawarcia umowy przewłaszczenia. Okoliczność, iż umowa przewłaszczenia została zawarta dla zabezpieczenia wierzytelności powódki z tytułu kredytu udzielonego w dniu 26 listopada 2008 r., została wskazana w § 2 umowy przewłaszczenia.

Tym samym spełnione zostały warunki skutkujące tym, że po stronie powódki znajduje się całe prawo własności do przedmiotowego pojazdu. Brak w ocenie Sądu podstaw do tego, by jak wskazywał pozwany, stwierdzić nieprawidłowości w zawartych umowach, prowadzące do uznania tych umów za nieskutecznie zawarte, czy nieważne.

Zgodzić należy się ze stroną pozwaną, iż zgodnie ze sposobem reprezentacji powodowej spółki, wynikającym z treści wpisów w Krajowym Rejestrze Sądowym – Rejestrze Przedsiębiorców spółka jest reprezentowana przez dwóch członków zarządu lub członka zarządu łącznie z prokurentem albo dwóch prokurentów działających łącznie. Zauważyć należy jednak, że żaden z obowiązujących przepisów, czy to z zakresu prawa cywilnego, czy prawa bankowego, nie zawiera regulacji, zgodnie z którą w każdym wypadku, przy każdej czynności dokonywanej przez bank miałyby brać udział wyłącznie osoby ujawnione w Rejestrze, pełniące funkcje członków zarządu banku, czy prokurentów. Trudno wymagać przy działalności bankowej, prowadzonej na szeroką skalę, w ramach kilkudziesięciu miast i oddziałów, dużej ilości umów zawieranych corocznie przez powódkę z klientami, by każdą z umów podpisywał osobiście ze strony banku prezes zarządu bądź inni członkowie zarządu. Wręcz przeciwnie, powódka jako osoba prawna może udzielać umocowań do działania w jej imieniu swoim pracownikom. Istotne jest, by owo umocowanie do działania w imieniu spółki zostało udzielone przez osoby uprawnione do reprezentacji banku.

Wskazać należy ponadto, iż bez znaczenia pozostaje, w oparciu o jaką podstawę kredytobiorca korzystał z przedmiotowego pojazdu w czasie po ziszczeniu się warunków niezbędnych do przejścia na powódkę udziału 51/100 we własności pojazdu i przejściu na nią tego udziału, a w efekcie przejściu na nią całego prawa własności pojazdu. Jest to suwerenna decyzja powódki jako właściciela rzeczy – niepodjęcie wcześniej, to jest przed skierowaniem egzekucji do pojazdu działań mających na celu wejście przez powódkę we władanie pojazdem.

Uznając zatem powództwo za zasadne w całości i mając na względzie powyższe, orzeczono jak w punkcie I sentencji wyroku z dnia 29 stycznia 2016 r.

W niniejszej sprawie żądanie strony powodowej zostało w całości uwzględnione co oznacza, iż zgodnie z przepisem art. 98 § 1 k.p.c. pozwany jest obowiązany do zwrotu stronie powodowej poniesionych przez nią kosztów procesu.

Zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c. strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Zgodnie z art. 98 § 2 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem, radcą prawnym lub rzecznikiem patentowym, zalicza się poniesione przez nią koszty sądowe, koszty przejazdów do sądu strony lub jej pełnomocnika oraz równowartość zarobku utraconego wskutek stawiennictwa w sądzie. Suma kosztów przejazdów i równowartość utraconego zarobku nie może przekraczać wynagrodzenia jednego adwokata wykonującego zawód w siedzibie sądu procesowego.

Kosztem procesu poniesionym przez powódkę jest opłata od pozwu w kwocie 1.595,00 zł. W punkcie II sentencji wyroku zasądzono zatem tę kwotę od pozwanego na rzecz powódki.

Powódka wniosła o zasądzenie na jej rzecz w ramach zwrotu kosztów procesu także kwoty 17 zł tytułem opłaty skarbowej nie składając jednak do akt dowodu poniesienia tej opłaty w związku z niniejszą sprawą. Brak było zatem podstaw do zasądzenia tej kwoty na rzecz powódki od pozwanej.

Sygn. IX C 167/15

S., dnia 17 lutego 2016 r.

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować w kontrolce uzasadnień.
2. Doręczyć pozwanemu:
 - 1) odpis wyroku z uzasadnieniem i pouczeniem o terminie i sposobie wniesienia apelacji,
 - 2) **kserokopię** protokołu z dnia 29 stycznia 2016 r.
3. Doręczyć powódce (...) Bank S.A. odpis wyroku – na adres do korespondencji wskazany w piśmie z dnia 3 lutego 2016 r.
4. Zwrócić akta Komornikowi.
5. Przedłożyć akta z apelacją, pismami albo po upływie 30 dni od wykonania punktu 2.